

Romeinen 1: 11-12: *Want ik verlang er vurig naar u te zien, om u in enige geestelijke genadegave te laten delen, waardoor u versterkt zou worden, dat is te zeggen, om in uw midden samen bemoedigd te worden door het onderlinge geloof, zowel dat van u als dat van mij.*

Paulus kijkt ernaar uit om de christenen in Rome te ontmoeten. Het verlangen klinkt door in zijn brief: *'Ik verlang er vurig naar u te zien'*. Hoewel Paulus een apostel is die door God zelf geroepen en gezonden is, toch is zijn brief nederig van toon. Hij is dienstbaar en stelt zich ook zo op. Paulus zegt dan ook niet: *'Ik kom eraan om jullie eens eventjes te vertellen hoe ik het zie en hoe het allemaal moet in de gemeente. Ik, de apostel van Jezus, zal zorgen dat jullie bemoedigd worden en op het juiste spoor blijven'*. Nee nee, dat is niet de insteek van Paulus, hij staat niet boven hen. Paulus laat de gemeenteleden weten dat hij juist *naast* hen staat, dat hij één van hen is en bij hen hoort. Paulus schrijft ook niet: *'Ik kom jullie wat brengen'*. Hij schrijft: *'Ik kom om iets met jullie te delen: het geloof in Jezus Christus. En dat wát ik met jullie wil delen is niet mijn werk, maar het werk van de Heilige Geest. Mijn geloof, ik heb het net zoals jullie, van God gekregen. Hierin mogen we elkáár bemoedigen. Jullie mogen gesterkt worden door mijn geloof en ik zal gesterkt worden door het geloof van u'*.

Wat zullen deze ontmoetingen waardevol zijn geweest voor Paulus. Niet voor niets keek hij zo naar de ontmoeting met hen uit. Zijn werk voor God was zwaar. We kunnen dat o.a. lezen in 2 Korinthiërs 11: 24 e.v. Hij benoemt allerlei gevaren, ongelukken, ellende die hem is overkomen, er staat nogal wat opgenoemd. Maar ook de zorg voor alle gemeenten drukte zwaar op hem zegt hij. Geen wonder dat Paulus uitkeek naar de liefde en bemoediging van zijn geloofsgenoten. Het geloof scheidt een band. Als gelovigen, als leden van het lichaam van Christus, horen we bij elkaar. En, ook al doen we niet hetzelfde, beleven we sommige zaken anders, we hebben wel dezelfde Vader in de hemel en delen samen in de genade die God ons schenkt. Die is voor de één niet anders dan de ander. Daarom mogen we naast elkaar staan en elkaar bemoedigen. Want geloven is niet altijd gemakkelijk. Ieder heeft op zijn eigen manier te maken met twijfel, met beproevingen, met periodes waarin het moeilijk is om dicht bij God te blijven. Wat is het dan goed dat er dan anderen zijn die je bemoedigen en vasthouden. En op onze beurt mogen wij getuigen van Gods liefde in ons leven en een ander daarmee de kracht geven om verder te gaan. Voel je niet te goed om te ontvangen en voel je niet te minderwaardig om te geven. Kinderen van God, we hebben elkaar nodig! En dan is de vraag: 'Zijn we er ook'? Staan we klaar voor een ieder om elkaar te bemoedigen in het onderlinge geloof? Laten we hopen en bidden dat we dat met elkaar mogen ervaren.

Gerrit van den Dool.